

New
face

ΜΠΛΕ ΒΑΜΒΑΚΕΡΟ IMPRIMÉ
ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ LAUREL,
ΜΠΛΕ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ
COTTON/SILK LAUREL.
ΔΕΡΜΑΤΙΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ
KENNEL & SCHMENGER.
ΟΛΑ ΑΠΟ ΤΗ FENA,
ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ 12-14,
ΦΟΙΝΙΚΑΣ,
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.
Τ. 2310-471093.

TALENT & BEAUTY

70 — ΕΠΙΛΟΓΕΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2014

ENIMEROSI
www.apo.gr

ΕΠΙΛΟΓΕΣ, Διεύθυνση: Μοναστηρίου 85 Θεσσαλονίκη
τηλ: 2310560320, email: epiloges@makthes.gr, σελ: 70-73, επιφάνεια: 229506

ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ, ΤΡΑΓΟΥΔΙΑΚΑΙ ΜΝΗΜΕΣ ΜΙΑΣ ΕΠΟΧΗΣ
ΚΙ ΕΝΟΣ ΤΟΠΟΥ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΕ... Η «ΜΙΚΡΑΣΙΑ»
ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ
ΕΔΩ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΣΤΟ «ΜΙΚΡΟ ΘΕΑΤΡΟ»
ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΛΑΖΑΡΙΣΤΩΝ, ΣΕ ΜΙΑ ΣΥΜΠΑΡΑΓΩΓΗ
ΤΟΥ ΚΡΑΤΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ
ΤΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ «ΓΕΦΥΡΑ». Η ΗΘΟΠΟΙΟΣ
ΕΛΕΝΗ ΔΑΦΝΗ ΜΙΛΑ ΣΤΙΣ «Ε» ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ
ΠΟΥ ΣΥΓΚΙΝΕΙ, ΔΙΔΑΣΚΕΙ ΚΑΙ ΘΥΜΙΖΕΙ ΓΕΓΟΝΟΤΑ
ΠΟΥ ΣΗΜΑΔΕΨΑΝ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Συνέντευξη: Λεόντιος Παπαδόπουλος. Φωτογραφίες: Δημήτρης Ιορδανίδης (White on Black Studio).

Ευχαριστούμε θερμά την εταιρεία All M-Make Up & Nails Academy για την επιμέλεια του μακιγιάζ και το κομμωτήριο KYANA Professional Hair Products για την επιμέλεια της κόμμωσης.

Γνώρισα τη θεατρική ομάδα «Γέφυρα» το 2012, όταν ανέβαζε στην Αθήνα την παράσταση «Άθαφοι νεκροί», βασισμένη στο «Θάψε τους νεκρούς» του Ιρβίν Σόου. Η παράσταση πήγε περίφημα και η ομάδα έκανε το επόμενο -και, κατ' εμέ, δυοκολότερο- βήμα: να ανεβάσει ένα θεατρικό βασιομένο στη Μικρασιατική Καταστροφή. Η «Μικρασία» ανέβηκε στο θέατρο «Κάτω από τη Γέφυρα», στο Φάληρο, μετά στο Γκάζι και φέτος στο «Αγγέλων Βήμα». Και ήρθε τη ώρα της Θεσσαλονίκης...

Μιούζικαλ, συναυλία, πρόδρα: τι είναι, τελικά, η «Μικρασία»; Είναι μια μουσική παράσταση, δεν έχει όμως τη μορφή συναυλίας. Είμαστε έξι ηθοποιοί και δύο μουσικοί, που παιζουν ζωντανά επί σκηνής. Η μουσική «τυάνει» αυτό που έχουμε φυάξει: ένα χρονικό με μαρτυρίες προσφύγων, οι οποίες έχουν υποστεί δραματιουργική επεξεργασία από τον Λεωνίδα Παπαδόπουλο, οκνούθετη της παράστασης. Είναι ένα χρονικό που περιλαμβάνει την

κοινή ζωή και τις φιλίες Ελλήνων και Τούρκων πριν από την καταστροφή, τα γεγονότα του 1922 και το μετά, όταν αυτοί οι άνθρωποι ήρθαν στην Ελλάδα. Όλο αυτό συνδέεται με μουσική και με γνωστά κομμάτια από τη Μικρασία. Υπάρχουν και οι γνωστοί μανέδες... Μάλιστα, πολλοί είναι εκείνοι που μας λένε ότι δεν γνώριζαν ότι το τάδε τραγούδι είναι μικρασιατικό...

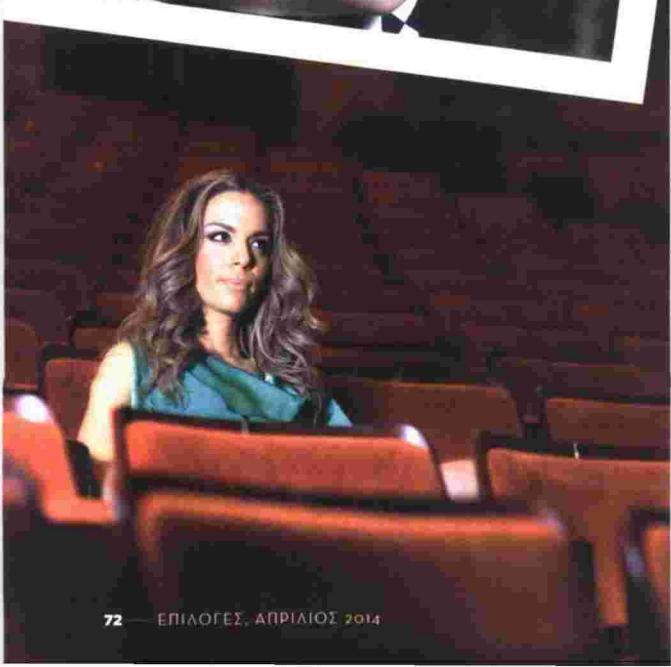
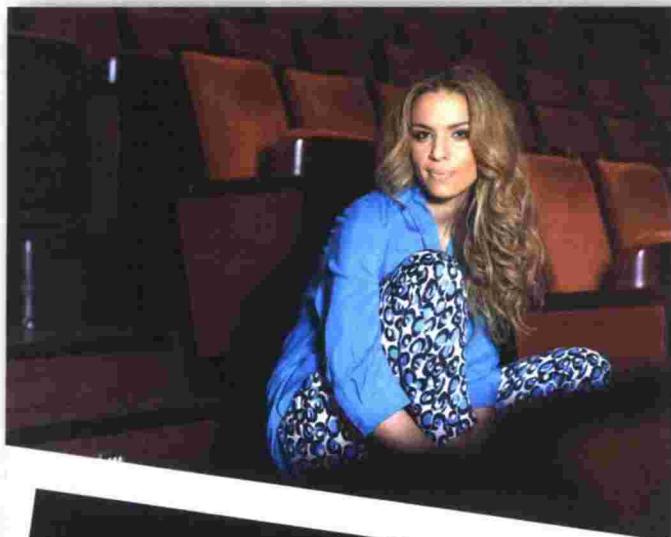
Ποια περίοδο καλύπτει η παράσταση; Ξεκινάμε με τις απόκριες του 1913, δειχνούτας τη συμφιλίωση ανάμεσα στους δύο λαούς -όλο το έργο είναι δομένο από την οπική των Ελλήνων, χωρίς να υπάρχει κάποια κόνιφα. Θέλουμε να δείξουμε τις αντιξότητες που πέρασαν οι άνθρωποι αυτοί. Συνεχίζουμε με την καταστροφή... Μανάδες έχασαν τα παιδιά τους. Χάθικαν σύντροφοι, αδέρφια... Καταλήγουμε στην Ελλάδα, στη Θεσσαλονίκη, στην Αθήνα, στα νησιά, στη Μυτιλήνη, στην Κρήτη... Είναι πολύ ιδιαίτερο και ειρωνικό πώς αυτοί οι άνθρωποι ήρθαν στην Ελλάδα, που πάντα ο τόπος τους, και ενώ οι Τούρκοι τους είχαν διώξει επειδή ήταν Έλληνες, εδώ ήταν «πρόδοσψγες» και «ένοι». Αυτοί οι άνθρωποι έχτισαν κάτι καινούριο. Πιστεύω ότι οι Μικρασιάτες έδωσαν πάρα πολλά στην Ελλάδα -την κουζίνα της, τη μουσική, τον πολιτισμό, την κουλτούρα της. Ήρθαν κι άλλαζαν τη μορφή που είχε νωρίτερα τη χώρα.

Οι περισσότερες οικογένειες έχουν τις ρίζες τους στις χαρένες πατρίδες. Ποιος είναι ο αντίκτυπος στο κοινό σας; Όσοι Μικρασιάτες ιούνται δει -ακόμη και άνθρωποι μεγάλοι- μάς λένε: «Έχω ακούσει

γι' αυτά τα πράγματα. Τα έχω ζήσει ή μου τα έλεγε ο παππούς μου ή ο μπαμπάς μου». Υπάρχει ένα κομμάτι στο έργο που μιλά για τη βρύση που έφεαξε μια γυναίκα, επειδή ο αγαπημένος της πέθανε από δίψα στα βουνά. Ήρθε μια γυναίκα και είπε: «Αυτή είναι η ιστορία της γιαγιάς μου!». Μας έδειξε μια φωτογραφία και μας είπε: «Αυτή είναι η γιαγιά μου κι αυτή είναι η βρύση». Ανατριχιάσμε! Αυτή είναι η μεγαλύτερη απόδειξη, που δείχνει ότι υπάρχει αντίκτυπος σ' αυτά που λέμε. Αυτά τα πράγματα έχουν γίνει. Το πιο ενθαρρυντικό είναι ότι έρχονται νέοι άνθρωποι και μας λένε «δεν τα ξέρει, δεν γνώριζα...».

Τι έχει το έργο απόχθησε στο πλικιακά νεύτερο κοινό; Επειδή το έργο είναι δομένο με νέα ματιά, το θέατρο στην Αθήνα γέμισε και με νέους ανθρώπους -τριαντάρηδες, φοιτητές... Έχουν έρθει σχολεία -τάξεις λυκείου που μαθαίνουν για την ιστορία-, που βγαίνουν με τον ίδιο ενθουσιασμό και συγκίνηση που βγαίνουν και οι μεγαλύτεροι. Ο καθένας, ανάλογα με την πλικιά του, παίρνει και κάτι διαφορετικό. Όλοι βγαίνουν «γεμάτοι» και με την ελπίδα. Άλλοι θυμήθηκαν κι άλλοι έμαθαν. Για εμάς, αυτός είναι ο στόχος -που επειτέλη: να δουν και να μάθουν για τη Μικρασία και την ιστορία της, να ακούσουν τις μουσικές. Καθένας θα βρει το κομμάτι που του αναλογεί.

Συνεπώς, η παράσταση έχει, με τον τρόπο της, και παιδαγωγικό χαρακτήρα: Άραγε δεν θα μπορούσε το κράτος να πρωθεί οργανωμένα αυτού του είδους τις παραστάσεις; Όταν το κράτος βγάζει

την ιστορία από τα σχόλεια, δεν νομίζω ότι θα μπορούσε να πρωθήσει τη «Μικρασία» στο θέατρο... Είναι λίγο οξύμωρο. Όλο αυτό ξεκινά από την παιδεία μας σε πολύ μικρή ηλικία. Τελειώνουμε το γυμνάσιο, πρέπει να ξέρουμε πού πηγαίνουμε και πού παάμε. Πρέπει να ξέρουμε την ιστορία μας. Πώς εξελίχθηκε τα πράγματα μέχρι εδώ. Θεωρώ λάθος για ένα κράτος να περιμένει από μια παράσταση να μορφώσει τους πολίτες του. Μακάρι να έκανε και τα δύο: να ερχόταν ο υπουργός Πολιτισμούς και να έλεγε «Η 'Μικρασία' σε όλα τα σχόλεια». Θα ήταν χαρά μας. Μακάρι να είχαμε αυτό το επίπεδο και μακάρι να το φιάσουμε κάποια στιγμή. Μπορεί τελικά αυτή η κρίση να μας αλλάξει... Μάλλον, κάθε φορά που υπάρχει μια κρίση, στο τέλος αποβαίνει προς το καλύτερο. Ένα κράτος θα έπρεπε να ενισχύει αυτές τις δουλειές.

Ίσως, βέβαια, μετά να γίνονται πιο εμπορικές... Αυτή είναι πιο αληθινή. Έγινε με πολύ μεγάλο μεράκι και αληθεία.

Τι σημαίνει για εσένα το θέατρο; Όσο κι αν ακούγεται ρομαντικό, σκέψιμαι ότι μέσα από το θέατρο βάζεις το λιθαράκι σου σ' αυτό που συμβαίνει τώρα στην κοινωνία μας. Ο καθένας μας -άσκετα από το αν είσαι ηθοποιός, τεχνίτης ή μπογιατζής- μπορεί να κάνει τον κόσμο καλύτερο. Αυτό ξέρω, επειδή είμαι από πολύ μικρή στο θέατρο. Είναι ένας ιρός που δώσω το δικό μου μήνυμα και να καλυτερέύσω λίγο τον περίγυρό μου και τον κόρμο όπου ζω. Όσο μου δίνεται η ευκαρία να βρίσκομαι στο θέατρο και να κάνω δουλειές που μου αρέσουν, που νιώθω δημιουργική μέσα σ' αυτές και με καλύπτουν, θέλω να το κάνω. Με φαντάζομαι στην ομάδα και την ομάδα να κάνει τέτοιες παραγωγές και να πηγαίνουμε λίγο πιο μπροστά, να αναπτύσσομαι ως άνθρωπος και να κοιτάω γύρω μου. Να σκέφτομαι «ι εχρειάζεται ο περίγυρος μου?». Και να μπορώ να ουνδράμω.

Πόσο δύσκολο είναι να είσαι σήμερα ηθοποιός; Δεν είναι δύσκολο. Θα οας δώσω ένα παράδειγμα: έχω τελειώσει την Ανωτάτη Σχολή Οικονομικών και Εμπορικών Επιστημών (ΑΣΟΕΕ). Οι φίλοι μου από την ΑΣΟΕΕ, όταν δουλεύουν σε επιχειρήσεις, παίρνουν τον βασικό μισθό -δηλαδή, 500 ευρώ. Φίλοι μου που είναι ηθοποιοί παίρνουν τα ίδια λεφτά... Οπότε, δεν ισχύει το ««είσαι ηθοποιός, θα πεινάσεις». Όπου και να πας θα πεινάσεις. Συνεπώς, έχω ένα αιτού: ότι κάνω αυτό που μ' αρέσει. Πολλά νέα παιδιά αποφάσισαν να γίνουν ηθοποιοί, βλέποντας τηλεόραση. Έλεγχω: «Α, θα κάνουμε λεφτά!». Τώρα, πη κρίση μάς γυρνάει στο πραγματικά θέλεις να κάνεις, για να το κάνεις. Χαίρομαι να βλέπω ανθρώπους να κάνουν δουλειές που τους γερίζουν. Και τα χρήματα θα έρθουν... Δεν επέλεξα την ηθοποιία για να βγάλω χρήματα ούτε θα την αφήσω επειδή δεν βγάζω. Αν σου αρέσει κάτι πολύ και εξελίσσεσαι σ' αυτό, δεν μένεις στατικός, μπορείς να ζήσεις απ' αυτό. Αν έχω μεράκι στο θέατρο κι ένας παπουτσής μεράκι στο παπούτσι, είμαστε το ίδιο πράμα. Δεν υπάρχει διαφορά. Και οι δύο κάνουμε κάτι που μας αρέσει. Και οι δύο θα βγάλουμε πλέον τα ίδια λεφτά. Παλιά το σκεφτόμουν να κάνω μια δουλειά από την οποία θα βγάζω λεφτά να κάνω ταξίδια που μου αρέσουν... Θα ήμουν όμως δυστυχής, αν στόχευα στα χρήματα. Η κρίση μάς βοσθά πάρα πολύ σ' αυτό. Είναι κάτι που θα κάνεις μια ζωή -πρέπει να βρούμε πιθανότητα να κάνουμε σ' αυτήν τη ζωή. Για εμένα είναι το θέατρο. Για κάποιον άλλον μπορεί να είναι μια υπηρεσία.

ΠΡΑΣΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ CREEP SATIN (LAUREL).
ΔΕΡΜΑΤΙΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ KENNEL & SCHMENGER.
ΟΛΑ ΑΠΟ ΤΗ FENA, ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ 12-14,
ΦΟΙΝΙΚΑΣ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Τ 2310-471093.

ΟΙ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ:
ΔΡΑΜΑΤΟΥΓΡΙΚΗ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ &
ΣΧΗΝΟΘΕΣΙΑ: ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΠΑΠΑΔΟ-
ΠΟΥΛΟΣ - **ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΙΝΗΣΗΣ:**
ΜΑΡΙΖΑ ΤΣΙΓΚΑ - **ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΣΚΗ-
ΝΟΓΡΑΦΙΑΣ & ΚΟΣΤΟΥΜΙΩΝ:** ΝΙΚΟ-
ΛΕΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ - **ΜΟΥΣΙΚΗ,**
ΒΙΝΤΕΟ: ΛΙΑΝΑ ΤΖΕΡΕΦΟΥ - **ΣΧΕ-
ΔΙΑΣΜΟΣ ΦΩΤΙΣΜΩΝ:** ΣΟΦΙΑ ΑΛΕ-
ΞΙΔΟΥ - **ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:**
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΔΗΣ - **ΜΟΥ-
ΣΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ:** ΜΑΝΩΛΗΣ
ΜΠΡΙΜΠΟΣ - **ΒΟΗΘΟΣ ΣΚΗΝΟ-**
ΘΕΤΗ: ΕΛΕΝΗ ΔΑΦΝΗ. **ΗΘΟΠΟΙΟΙ:**
ΕΙΡΗΝΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΠΟΥΛΟΥ,
ΕΛΕΝΗ ΔΑΦΝΗ, ΔΩΡΑ ΘΩΜΟΠΟΥ-
ΛΟΥ, ΜΑΝΘΟΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ, ΆΝΗ
ΤΣΟΛΑΚΙΔΟΥ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑ-
ΤΖΗΣΑΒΒΑΣ, ΜΟΥΣΙΚΟΙ: ΜΑΝΩΛΗΣ
ΜΠΡΙΜΠΟΣ, ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΡΝΑΚΗΣ.

ΗΜΕΡΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΝ:
ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΙΣ 19.00,
ΠΕΜΠΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΤΙΣ 21.00,
ΣΑΒΒΑΤΟ ΣΤΙΣ 18.00 ΚΑΙ ΣΤΙΣ 21.00.
ΤΙΜΗ ΕΙΣΟΔΟΥ: 15 ΕΥΡΩ, 12 ΕΥΡΩ
(ΦΟΙΤΗΤΕΣ, ΑΤΟΜΑ ΑΝΩ ΤΩΝ 65,
ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΓΕΥ-
ΜΑΤΙΝΗ ΣΑΒΒΑΤΟΥ), 10 ΕΥΡΩ (ΠΕΜ-
ΠΤΗ ΣΤΟ ΚΘΒΕ), 8 ΕΥΡΩ (ΟΜΑΔΙΚΕΣ
ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ), 5 ΕΥΡΩ (ΕΙΔΙΚΗ ΤΙΜΗ
ΓΙΑ ΑΝΕΡΓΟΥΣ, ΠΟΥ ΠΑΡΕΧΕΤΑΙ ΜΕ
ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΙΞΗ ΚΑΡΤΑΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ
ΚΑΙ ΙΣΧΥΕΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ
ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ).